

בתוכו

בפר סלד

לכשין

29.6.2012

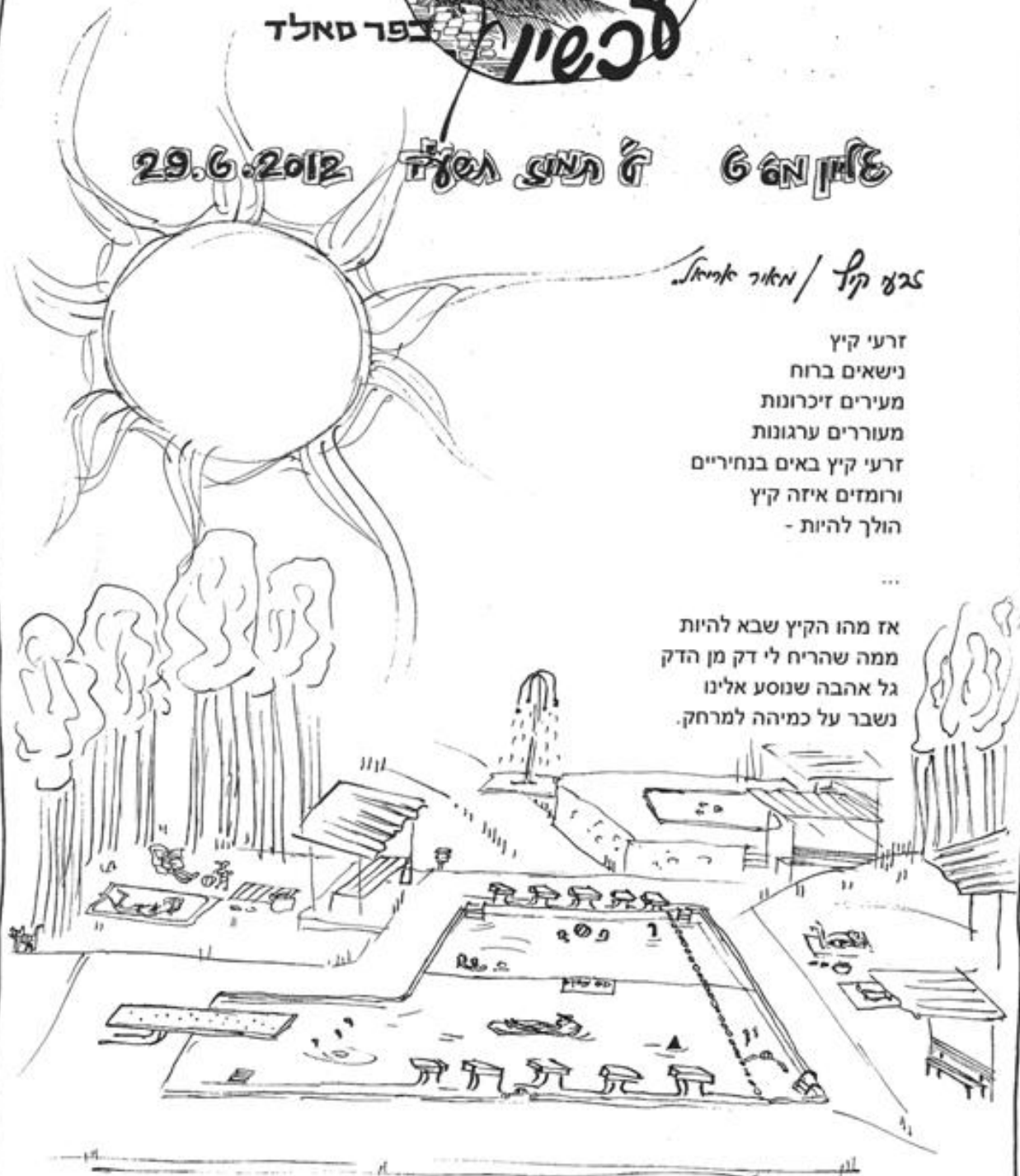
ט' תמוז תשע"ב

שבת

זרעי קיץ / מאור אשכול

זרעי קיץ
נישאים ברוח
מעירים זיכרונות
מעוררים ערגונות
זרעי קיץ באים בנחיריים
ורומזים איזה קיץ
הולך להיות -

אז מהו הקיץ שבה להיות
ממה שהריח לי דק מן הדק
גל אהבה שנוסע אלינו
נשבר על כמיהה למרחק.

מאתן חקרי המערכת

במפגשים ומשיחות עם אנשים שונים עולים קולות ודעות מגוונות ומסקרנות. חלקם ברומז של ... וחלקם מן הגשמי ומן האדמה. וברקע, נשמע כאילו קול תיפוף אחד, מעין תיפוף במעגל אינדיאני, שהולך ומתגבר. באחד הימים פגשנו אישה מוותיקות הכפר שלחשה את הסיפור הזה על אוזנו, שאולי מבטא בצורה הטובה ביותר את קולות התיפוף. חשבנו שהדבר הנכון ביותר לעשות הוא להביאו כלשוננו והנה הוא לפניכם.

"קדיה כתבה סיפור בחרוזים בשם "כף אורז". זהו משל חריף ועצוב על הפניות-גב ברגעים קריטיים, על סדר העדיפויות של בני אדם בהתייחסותם אל העולם, ועל צביעותם של אידיאולוגים."

מאת קדיה מולודובסקי

קיסר סין, שהיה "חכם וטוב-לב ככל המלכים", הודיע פעם כי בסין מותר הכול, פרט להזכרת צמד המילים: "כף אורז". מי שיעבור על האיסור – י"כרת ראשו. והכל היה בסדר. כלומר – אצל מי שמזונו מובטח לו. אבל אצל מי שחסר לו אורז, החלה יללה של ממש. יללה בלי מילים, כי הרי אסור לומר "כף אורז".

"ובאו בני-אדם
ישרים,
חסידים וטובי-לבב,
והתחילו שואלים
את פי המייללים
מרעב:
הגידו נא, מה רצונכם?
אמרו בלי בושה.
הן אנו
תמימים, חסידים
ומלאים קדושה.
הכול נחלק עמכם.
לא ימנע איש מכם
את חסדו,
אך הגידו נא, מה רצונכם,
קראו הדבר בשמו."

שבת שלום, רוני ואסף

חברי המערכת:

דורון פלד, נאור נודל, עידן שגיא, עינת כרמל גמזו, מירי יציב, רוני שביט, אסף שביט,

חנה סלע – עריכה לשונית, סדו פראלטה – עיצוב ואיור

רבקה פראלטה, דוד כרמי

...ודעתכם?

רוצים להזמין אתכם לכתוב לעלון - חוויה, סיפור, הירהורים, דעות, עמדות, וכל
אשר על לבכם בכל נושא שאתם חפצים.

מוזמנים לשלוח למייל assaf_shavit@walla.co.il

אהבת • הגב • שיתוף • ינו 2012 •

📧 קובץ כפר סאלד אויב את דוד.	
📧	[כתוב תגובה]

איפה פה?

מצאתי עבודה. אחרי חצי שנה של חיפושים זה סוף סוף קרה. כשחזרתי לקיבוץ לפני שמונה חודשים, התקבלתי לעבודה בטבע נאות. הלכתי לנסות את כוחי במשאבי אנוש. אחרי חודשיים כוחי אמר לי שנגמר לו הכוח ובנוסף המנהלת קראה לי לחדרה ואמרה לי שאני באמת בחור על הכיפאק, אבל העבודה הזו לא בשבילי. האמת שהיא צדקה לגמרי, זה באמת לא היה בשבילי.

טוב מה עושים עכשיו? אני בלי עבודה וזה לא בדיוק עמק הסיליקון פה. הלכתי לעבוד בחברה הכי גדולה במדינה, חברה שמעסיקה כמעט רבע מליון עובדים - הלכתי "לעבוד" באבטלה. הגעתי ביום הראשון לעבודה ללשכה והתיישבתי מול הפקיד. שאלתי אותו מה צריך לעשות. הוא נתן לי פנקס ואמר שאני צריך להתיישב כל יום רביעי בבוקר. וכך כל יום רביעי בשבוע הייתי נוסע ללשכה, מקבל חותמת והולך הביתה. עבודה לא קשה במיוחד. אנשים היו שואלים אותי, "מה אתה עושה כל היום?" אני לא מבין את השאלה, הרי משלמים לי בשביל להתבטל לא? מה אתם רוצים שאני אעשה? אמא שלי הציעה שאולי אני אעשה קצת ספורט בגלל שיש לי זמן עכשיו. הסברתי לה שספורט לא היה כלול ברשימת הדרישות של המעסיק החדש שלי ושה ממש לא נראה טוב שבזמן העבודה אני מתעסק בדברים אחרים.

אחרי ארבעה חודשים הבנתי שאין לאן להתקדם בעבודה, ובנוסף הסתיימו להם מאה הימים שעבורם הייתי זכאי לקבל דמי אבטלה. כמובן שכל התקופה בה הייתי מובטל, המשכתי לחפש עבודה ולשלוח קורות חיים, רק שעכשיו באמת צריך למצוא משהו כי צריך גם הכנסה. בינתיים התחלתי להשגיח בבחינות בגרות. אמרתי לעצמי שגם ככה אני יושב בבית ולא עושה כלום, אז לפחות אני אשב בכיתה ולא אעשה כלום, אבל יקבל על זה כסף, לפחות עד שאמצע משרה מלאה.

אני חוזר רגע לסוגיית האבטלה, אבל הפעם בנימה רצינית. יש היום בארץ כ- 240,000 מובטלים בערך, והיד עוד נטויה, כלומר כלכלנים טוענים שזה עוד יעלה. זה נתון די מדאיג אם אתם שואלים אותי. הבעיה היא לא רק במספר המובטלים, יש גם את העניין של הסטאטוס של כל אלו שחותרים או לא חותרים אבטלה ואני אסביר: אם ניכנס רגע להגדרות, אז ישנו המובטל - אדם השייך לכוח העבודה, מעוניין לעבוד, מחפש עבודה ואינו מצליח למצוא עבודה במשך זמן מה.

בלתי מועסק - אדם השייך לכוח העבודה, אינו עובד ואף אינו מעוניין לעבוד (עקרות בית, סטודנטים וכדומה). לא יודע למה הכניסו גם סטודנטים אבל שיהיה. ולבסוף יש את המבקש עבודה - אדם המחפש עבודה באופן פעיל (פונה ללשכת עבודה, עונה למודעות "דרושים" בעיתונות, שולח קורות חיים וכדומה). מה שבעצם הפך אותי בכל התקופה שלא עבדתי ממובטל למבקש עבודה. (אולי לא ביקשתי מספיק יפה).

הבעיה היא עם הבלתי מועסקים. אני לא יודע נתונים מדויקים של כמה אחוזים יש מכל אחד מן הסטאטוסים הנ"ל, אבל אני יודע שיש לא מעט כאלה השייכים לבלתי מועסקים וזו בעיה. יש הרבה אנשים שמעדיפים ללכת ולקבל דמי אבטלה או הבטחת הכנסה מאשר לעבוד. מעבר לעובדה שזו הרגשה מחורבנת להיות בחור צעיר עם תואר אקדמאי, שיושב בבית, גם לא עובד וגם לא מוצא עבודה, היו הרבה רגעים שהרגשתי מאוד לא נוח עם העובדה שאני בעצם חי עכשיו על חשבון משלם המיסים. זה נשמע קצת מתייפייף אבל זו האמת. בהזדמנות זו אני רוצה להגיד תודה לכל משלמי המיסים שנתנו לי לחיות על חשבונם למשך ארבעה חודשים.

חיפוש עבודה זה דבר לא פשוט בכלל. יש אומרים שלחפש עבודה זו עבודה בפני עצמה. האמת שזה נכון רק שאף אחד לא משלם לך בשביל זה. צריך כל הזמן להיות עם יד על הדופק, לשלוח קורות חיים שברוב המקרים לא חוזרים אליך. צריך ליידע את כל מי שרק אפשר על זה שאתה מחפש עבודה, לחפש בכל אתרי המשרות באינטרנט ויש לא מעט כאלה, לחפש בעיתונים וגם ללכת בצורה פיזית למקומות עבודה שנראים רלוונטיים ולחלף

קורות חיים, וצריך גם קצת מזל. בסופו של דבר זה הגיע והתחלתי לעבוד בצוק מנרה במחלקת השיווק. זה יכול להיות מאוד מייאש כל הסיפור הזה אבל כשכבר מוצאים עבודה, יש תחושה מאוד טובה. שיהיה בהצלחה... טוב בגלל שאין לי יותר מה לכתוב ולא רציתי להשאיר דף ריק, החלטתי לצרף שיר שיתאים לנושא:

שלוש ארבע לעבודה / אריק אינשטיין

הבוקר בא, הבוקר בא, אז תגיד תודה
שלוש ארבע, שלוש ארבע ולעבודה
אתה חייב את זה לעצמך, אתה חייב למשפחה
אתה חייב לשפוך הרבה זיעה
אז שלושה ארבע ולעבודה

הערב בא, הערב בא, אז תגיד תודה
שלוש ארבע, שלוש ארבע ולמנוחה
אתה חייב את זה לעצמך, אתה חייב למשפחה
אתה חייב לשכוח מי אתה
אז שלוש ארבע ולמנוחה

היי היי, כן הבוקר בא, לעבודה, כן אז שלוש ארבע
היי היי, כן הבוקר בא, לעבודה, כן אז שלוש ארבע

אתה חייב את זה לעצמך, אתה חייב למשפחה
אתה חייב לשפוך הרבה זיעה
אז שלוש ארבע ולעבודה

שבת שלום

דורון פלד

אשתך אהבי, חן וחן ול משפחה שגא:

מזל טוב להולדת הבן

חנה

מאחלים לכם את כל הטוב שקיים, יאשי, קריאת ונח

עלצים מהארץ

תזכורת למלחמת ששת הימים

בימים אלו מלאו 30 שנים למלחמת לבנון. מדברים בה ודנים בה וכמעט שכחנו שבאותו תאריך לפני 45 שנים, ביוני 1967, התנהלה מלחמה אחרת: מלחמת ששת הימים.

מעט על עצמו:
לפני המלחמה היו שלושה שבועות המתנה. הקיבוץ החל לקראת אפשרות של מלחמה ואז היא פרצה.
מתוך "בתוכנו" ב- 6.6.1967:
"ובכן עברנו הפגזה ובילינו זמן לא מבוטל במקלט. אך המורל היה גבוה.
נגרם נזק קשה בכל חלקי המחנה, נפגעו בתים ואפילו פגיעות ישירות על מקלטים שהחזיקו מעמד. נפגעו גם מערכות המים והחשמל.
התנהגות הילדים והבלתי לוחמים הייתה למופת. במשך ההפגזה החזקנו במערך הלוחם וקיומו תצפיות.
בעת הלחימה, בעת הקרב המכריע, בעת שאבותינו וסבינו בחזית, נולדו- בת לילי ואודי מזור ובן לנעמי ומיכאל שיפטן - מזל טוב.

המכתב המתפרסם כאן נשלח לפני ימים אחדים: (בתקופת המלחמה)
לכב' הרמטכ"ל רב אלוף יצחק רבין!
כיוון ששמעתי שכותבים לחיילים מכתבים החלטתי לשלוח גם לך מכתב.
אני גר בכפר סאלד מתחת לאפס של הסורים. אני מאחל לך שצה"ל יעמוד במשימה הקשה שהוטלה עליו ויינגף את אויביו. חזק ואמץ ובהצלחה!
אני כשלעצמי בן 11 בעוד שבועיים, ביום 28 במאי (ההמתנה) לא למדנו.
אני מקווה שתוכל לענות לי.
שלך בכבוד והוקרה, אורי שלזינגר.

כשלעצמי, אני הייתי מגויס וברדיו שמעתי מידי יום שדן, דפנה, שמיר, להבות הבשן וכן הלאה מופגזים. את כפר סאלד לא הזכירו, מאוד שמחתי. וכשחזרתי הביתה יום לאחר סיום הקרבות כבר מרחוק ראיתי שהקיבוץ הירוק תמיד קיבל רקע לבן.
כשנכנסתי אליו ראיתי מופגז לגמרי.
למה כפר סאלד לא הוזכר בחדשות?
הסיבה: דרך שדות הקיבוץ, אל שער הקיבוץ ומעל הכביש אל גבעת האם עלה כל הכוח הצפוני שכבש את צפון הגולן ואני הייתי בכוח המרכזי.

אז כדאי לזכור גם מלחמה זו, שהולכת ונשכחת אל מול מלחמות חדשות.

דוד כרמי

ברוכים הבאים

מהנעשה בקליטה....

את האינפורמציה מוועדת קליטה אתחיל הפעם באיחולי מזל טוב למשפחת ברן - רעות וג'ורא, להולדת הבת (שנייה במספר), ולמשפחת דניאל- לביא ניצן ועפרה - להולדת הבן (ילד ראשון). שתי המשפחות התקבלו לחברות, בונות בהרחבה, גרות בבית הלל. במפגש החודשי של תושבי ההרחבה הרמנו כוסית ובירכנו. מזל טוב גם לעדי ואופיר לרר ויהב הרך הנולד - גם אליהם הגענו....

ועדת קליטה ממשיכה לעסוק בהבאת משפחות לקליטה בקיבוץ. על פי סקר דמוגרפי, זיהינו את הצורך בהבאת משפחות עם ילדים באופן כללי, ובמיוחד בגילאים המסוימים לחיזוק מערכת החינוך במשק, וכאלה הרואות עצמן בונות ביתן אצלנו. הגדרנו כיצד אנו רוצים לחזק את הקהילה ואנו פועלים בכיוון של איתור משפחות. נשמח אם תפנו אלינו משפחות המעוניינות להיקלט.

במהלך הפגישות שלנו עם משפחות החיות אתנו השוכרות בתים בקיבוץ, עולות פניות בדבר קניית מגרש/בית ישן בתוך הקיבוץ לשם בנייה - חשוב להבהיר כי מספר האפשרויות אינו גדול, במיוחד כשיש שיוך, ובנוסף אפשרות כזו תינתן קודם כל לבני משק - בזכות הוריהם, דבר טבעי... במקביל אנחנו משתדלים לסייע גם לבנים בתחומים שונים, כאשר פונים אלינו. הבנים מוזמנים לפנות בכל עניין.

בהחלטה יחד עם הנהלת הקהילה הגדרנו שאנו מטפלים בדירות משפחה לטובת משפחות נקלטות - הרי אי אפשר לחזק קהילה אם לא נתחיל במתן אפשרויות ראויות למשפחות המעוניינות לגור ולהיקלט בקיבוץ כדי לבנות ביתן, ויש פניות. לא פשוט להתמודד עם העניין בתקופת השיוך. עם זאת הוועדה משתדלת ליישם את מטרותיה על מנת להצליח להשביח את מצבנו הדמוגרפי שמתחיל להשתפר.

הרחבה- בחודש הקרוב אמורות לקבל 6 משפחות ראשונות את היתרי הבנייה ויוכלו להתחיל לבנות.

לגבי התוכנית להרחבה הבאה של 37 בתים - התחילה להתגבש רשימה של משפחות שפנו ומתעניינות. כשנקבל אישור מהקיבוץ להמשיך התהליך נרחיב את השיווק וסביר להניח שנתחיל בתהליכי קבלה/קליטה מסודרים.

אסיים, כמו תמיד, במילות תודה לחברי הוועדה שעושים הרבה "מאחורי הקלעים", בלי הרבה מילים, למען הקליטה בקיבוץ - דני לרר, רוני פויר, אסף לנגלבן, מירי יציב ויעל פיאסקה.

רוית פלד.

משולחנה

הרשו לי הפעם להקדיש את דבריי הפעם ל"גדולים". לנוער הנפלא שיש לנו בקיבוץ! אז נכון שהם כבר לא יוצאים כמו שאני יצאתי כנערה, לגיוסים ב - 4 וחצי בבוקר לקטיף עגבניות, (שעד היום ריח שדה עגבניות נותר באפי, ריח מאפיין וחזק משהו...) ונכון שאין 100 חברה בגילאי ז'-י"ב שישנים באגפים של הנעורים, מעשנים נובלס (בשושו כמובן...) ונהנים מכל רגע של שחרור ויחד, ואין כבר את המטפלת שמקפלת לנו את הכביסה ומחלקת בתאים במרכזון שכמה שסידרו וניקו אותה, הוא תמיד היה נראה ומריח בלגן, אך עדיין חברים יקרים, נוער זה נוער! נוער "קיבוצניקי משודרג", נוער שעבר הפרטה כשהיו ילדי גן, נוער שלא מקבל קופסאות נובלס חנים בכלבו, וצריך לעבוד בשביל זה (לא לעשן- זה לא בריא כלל!), נוער קצת פחות תמים שכשקוראים לו לעשות משהו, אחת השאלות הראשונות היא "ישלמו לנו על זה?", ולא, זה לא כי הם נהיו חומרניים או עצלנים- הם עובדים מאוד קשה, תאמינו לי, אני רואה ויודעת, אך חוקי המשחק השתנו והנוער הזה דואג לצרכיו האישיים ומבין שהעולם לא קל וצריך לשרוד בו, וצריך לעבוד לרישיון, למסע לפולין (ולא כמו שאני וגל דרור, אז היא היתה דרור נו... הרסנו כמה קולטים בלורדן בשנות ה-90 כדי להשלים שעות לפולין) ולג'ינס ה"מה-זה" מגניב שראיתי בקניון ולבת מצווה של החברה, כי מה לעשות היום כבר לא מביאים לבת מצווה, סט מצעים או לחילופין, אלבום. כי מה לעשות חוקי המשחק קצת השתנו, אך האיכות של החברה האלה וגם של המדריכים שיש לנו היום, רועי ומאיה (סטודנטים תושבים מהקיבוץ) נשארה אותה איכות, אותו רצון להרגיש שייכים, אותו רצון להיות חלק, רק צריך לפעמים לעבוד בשביל זה קצת יותר קשה... כי הכל היום קצת יותר קשה לא? או שכל דור חושב את זה על הדור הקודם...אין לדעת.

מביאה בפניכם כמה מילים שרועי ומאיה כתבו בנוגע לפרויקט שקם לפני כחודש וחצי לקראת הבגרויות של הנוער ה"משודרג" שלנו....

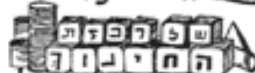
מרכז למידה לנוער כפר סאלד:

במהלך התקופה האחרונה (שזה בחודש אפריל) זיהינו כי הלחץ בעקבות הבגרויות והמבחנים הולך וגובר. בעקבות כך פתחנו מרכז למידה לנוער, שמטרתו היא עזרה בלימודים ויצירת סביבה לימודית רגועה ותומכת. המרכז פתוח בהתאם לצורכי הנערים והנערות, בדרך כלל אחת לשבוע ובמידת הצורך אף יותר. איך זה עובד?

על כל שניים-שלושה תלמידים ישנו סטודנט/ית המשמשים כמורי עזר. התלמידים מגיעים למרכז עם חומרי הלימוד ויחד לומדים למבחן הקרוב.

יש להירשם עד יומיים לפני המועד ועל פי כמות המשתתפים, נקבע מספר מורי העזר באותו השבוע. נכחנו לראות כי המרכז תורם לביטחון הנערים/ות ומפתח בהם עניין ומוטיבציה ללמוד ולהשתפר.

אז תגידו לי אתם? איזה נוער יש לנו, אה?
נוער לומד, איכפתי שרוצה להיות משולב בקהילה, בהחלט רוצה! אל תעקמו את האף עכשיו...בואו לא נשכח את ימי הנוער הפרועים שלנו, כל אחד יקח רגע, יעצום עיניים ויזכר

ב"קונדסים" שהוא עשה כשהיה בן 15... לא בטוח שלא נוכל למלא גיליון שלם של "בתוכנו" על הרפתקאות שכאלה, אה? (סיפורי טרקטור, מכונות גנובות, פריצות לאקונומיה לגנוב נקניק או איזה "מעדן דני" מהמרכולית ולעשות אחרי זה ביצה מקושקשת עם נקניק באחד מבתי הילדים ש"לפתע" היו פתוחים בחצות הליל...). היו ימים אה...?

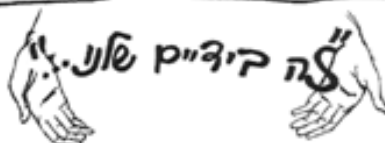
בברכת ימים טובים מלאי מים קרים, טובים ונעימים בברכה ואם כבר הזכרתי את הברכה - הזדמנות להגיד תודה לגבריאל אדם שמנקה, מרים, זורק, אכפתי ודואג ופועל למען בריכה מצוינת, צוננת ונעימה - יישר כוח גבריאל!

באהבה מחויכת לכולכם אודה.

משולחן טוב
לדקל וסיוע
ולכל המשפחה
לכל
נישואיכם

לזיוף ואיין
ולכל המשפחה
משולחן טוב להולד
הנכדה
אזקה
קד לאיילה ואקיד

"חתונה לבנה"

תארו לכם עולם שאותו אתם יכולים לסדר, לצבוע ולקשט בעזרת הידיים שלכם ולפי כל מה שעולה על דמיונכם הפרוע. עולם של צבעים, סגנונות, ריחות... עולם של קסמים.

כמו כל ילדה שנחשפת בפעם הראשונה לעובדה שכשהיא תהיה גדולה גם היא כנראה תתחתן, גם אני זוכרת את החתונה הראשונה שהייתי בה בילדותי. הייתי קטנה, בת 5 בערך, מרוגשת מהמקום, מהמוסיקה, מהאוכל הטעים ומחכה בחוסר סבלנות שהכלה תרד כבר במדרגות ואני אוכל סוף סוף לראות את השמלה שלה... עניין האירועים המרגשים ובעיקר שמלת כלה, זה משהו שליווה אותי מאז, כי מי מאיתנו הבנות לא חשבה פעם אחת לפחות על היום המרגש...

את הגר שמיר אני מכירה מגיל צעיר. בתור ילדה היא תמיד הייתה מבחינתי מ"הגדולות", אבל היום אחרי שסיימנו את בית הספר והצבא, כשכולנו, בנות ובנים מכל הכיתות, מרגישים שאנחנו בכלל באותו הגיל ומוצאים המון נושאי שיחה משותפים, נפגשתי איתה שוב והפעם בקונספט אחר.

מאיזה גיל את זוכרת את המשיכה לעיצוב?

גדלתי בבית כזה- עם משפחה ובעיקר אמא יצירתית. מגיל צעיר אהבתי את התחום אבל אני חושבת שזה ממש פרץ בגיל 16. התחלתי להתבטא דרך הלבוש שלי. אפשר להגיד שהייתי שונה בלבוש בתוך הנוף הקיבוצי, בצבעוניות ובסגנון (לבשתי בעיקר חצאיות ושמלות). תמיד הייתי בכל וועדות הקישוט בבית הספר, כותבת, מציירת ומעצבת את חולצות סוף השנה בלימודים, בשנת שירות ובצבא. לאורך כל הזמן הבגדים והסטיילינג היו באוויר. עשיתי שנת שירות בניצנה- הדרכתי טיולים ועבדתי עם אתיופים- שהציור והדרמה הייתה הדרך היחידה לתקשר איתם.

מה משך אותך? היה לך חלום?

מגיל צעיר מאוד רציתי לעצב שמלות כלה (אפילו העבודה השנתית שעשיתי בכיתה ג' הייתה על.. בגדים). אני זוכרת גם שהייתי מתאמנת על בני משפחתי- מלבישה, מקשטת ומאפרת, תמיד חלמתי שתהיה לי אחות.

ומאז? איך פיתחת את החלום?

לקראת סוף השירות הצבאי התחלתי להתלבט לגבי ההמשך- רציתי עיצוב אופנה אבל זרמתי עם החיים והם הובילו אותי למקומות אחרים.

בשנת 2007 גרה הגר במנהטן בניו יורק ומספרת שנחשפה לראשונה לעולם העיצוב הרחב. הוקסמתי מחלונות הראווה ועיצוב חנויות ומבנים. שם אני חושבת שהתחיל לדגדג לי משהו באצבעות...

עברתי לתל אביב, למדתי עיצוב והפקת אירועים במכללת "בניין ודיר" ברמת גן במשך שנה. במקביל עבדתי באירועים באיזור המרכז כעוזרת מעצבת. כחודש לאחר סיום הקורס הגיעה ההזדמנות הראשונה. זאת הייתה חתונה כאן בצפון שלנו, בברכה בכפר בלום. הייתי אחראית על כל ההפקה והעיצוב.

מאז התגלגלו העניינים, הפכתי למעצבת הבית ב"אחוזת דוברובין" שביסוד המעלה, ושבת הביתה בלב שלם ואוהב.

אז אפשר לקרוא לך עסק?

כן, הקמתי עסק עצמאי כבר בגיל 24. "גרושק'ה" = אגס קטן. השם התחבר לי טוב גם לשם שלי- חמוד, קליט ופולני כמוני.

בשלב מסוים הרגשתי שעיצוב אירועים זה מה שרציתי אבל הרגשתי שזה לא מספיק לי, אז המשכתי לחפש כיוונים נוספים. למדתי "הום סטיילינג" בשנקר- תחום חדש ולא מוכר בארץ וחבל שכך.

אז לכל מי שהרים גבה, כיווץ את המצח, הרחיב אישונים או אפילו ברחו לו השאלה "מה?" באיזושהי צורה- זה מובן חברים, אל תתביישו ותדרשו לדעת- "מה זה הום סטיילינג"? הום סטיילינג= הלבשת הבית. עיצוב פנים מבלי לשנות מבנה קיים. בתקציב דל אפשר להפוך כל בית לדירת חלומות.

עיצוב אירועים זה מקצוע שאת יכולה לעשות כל מה שעולה בדמיוןך, מה בכל זאת מגביל אותך בתור מעצבת?

מעטים האירועים שבהם אני יכולה לעשות מה שאני רוצה. לעיתים אני מוגבלת מצד בעלי השמחה וגם מהצד הכלכלי. לי בתור מעצבת יש קו מנחה וסיגנון שעליו אני משתדלת לשמור באירועים שאני מעצבת. אני מעצבת בעיקר בסגנון- וינטאג', רומנטי, כפרי ומשתדלת להעניק את ה"טאצ'" והחותמת שלי.

כן כן, אני יודעת, גם עכשיו קפצה לכם הגבה, בשביל זה כבר ביררתי את העניין בשבילכם. וינטאג'= משהו נוסטלגי, תקופתי.

את מצליחה להתרגש כל פעם מחדש באירועים מהסוג הזה?

אני כל פעם צריכה להמציא את עצמי מחדש, אני מדמינת איך הייתי רוצה שיהיה בחתונה שלי. אני כל הזמן מתעדכנת באינטרנט, בבלוגים, בעיתונות. היד צריכה להיות על הדופק תמיד.

בשביל הזוגות שבדרך... יש סיגנון מסוים של עיצוב חתונות שהולך חזק עכשיו?

כמו באופנה ובאדריכלות יש טרנדים בעיצוב אירועים. פה בצפון זה יותר בסיגנון כפרי, צנוע בהשוואה לתל אביב, ששם הגודל קובע. אני באופן אישי מתחברת יותר לסיגנון הכפרי, גלילי.

יש טרנד בתקופה האחרונה של חתונות "קונספט", בחירה של נושא כללי לאירוע. למשל- בשבוע שעבר עיצבתי חתונה ב"עין הדייג" (המדגה בחולתה) שהקונספט שלה היה- שוק איכרים. זה מתחיל בעיצוב המקום בסיגנון שוק- חופה, בר וגם בגדי החתן והכלה.

דרך עין של מעצבת, מה את חושבת על כפר סאלד?

אני מקבלת הרבה פידבקים חיוביים, פירגון והתעניינות במקצוע מבנות הקיבוץ. קרה למשל מקרה לא מזמן שנתקלתי במישהי בקיבוץ שבדיוק חיפשה דברים לעיצוב אירוע משפחתי וראיתי שאני יכולה לעזור לה. הצעתי לה דרך אחרת לעצב והיא הודתה לי מאוד. אני מאוד רוצה לעבוד במקצוע הזה כאן, בצפון. אני אוהבת את האיזור ואני רוצה לחנך את האנשים לעיצוב, שידעו להעריך את זה.

בנוסף לאירועים, אני מתעסקת באופנה (האהבה הראשונה, שאני שומרת אותה לתחביב). בעזרת מדור יזמות וצעירים של המועצה אני מפיקה כבר שנה שנייה את "יריד המעצבות הגלילי".

אני מאוד אוהבת את הקיבוץ ומאמינה בו, הייתי רוצה שתהיה יותר פתיחות לגבי היזמויות שמתרחשות ממש מתחת לאף. לתת לזה יד תומכת. להרים את הכפפה?

אז כמו שהבנתם הגר חזרה לגליל בשמחה והיא מתגוררת בכפר סאלד, מחכה לעצב לכם את האירוע הבא או את הבית החדש...
תוכלו לקרוא על עבודתה וליצור איתה קשר במספר פלאפון- 052-6585588
ואתם מוזמנים גם להתרשם מתמונות בפייסבוק שלה.

שבת שלום ובשורות טובות!

נאור נודל

טור אישי

"זה היה מטורף, אתה לא מבין!!!" העיניים של חברי נצצו בחיות אינסוף. הוא המשיך לדבר תוך כדי שהוא מתהלך בחדר ומנופף בידיים בהתרגשות. "זה היה בגודל של חצי מהרכס הרי גולן!!! אני בדיוק ירדתי מצפת וראיתי את זה, אתה לא מבין!!! נקודה בזהקת וממנה יוצא משולש אדיר של אור, ואז... ואז זה קרה... מהצד השני של נקודת האור המטורפת הזאת התחילה לצאת... ספיראלה!! כן, כן, ספיראלה, כמו שרשרת DNA או משהו כזה, אבל בגודל של קילומטרים!! זה התפתח והתפתח וכיסה כבר חצי מהשמיים ואז פשוט... כל זה פשוט כאילו התפורר ולא נשאר מזה כלום!!".

פתחתי את האינטרנט, תוך כדי שחברי עונה לטלפון ומספר את הסיפור לעוד מישהו בהתלהבות יתרה. ראיתי תמונות באיכויות שונות שהגיעו כל הדרך מקרית גת ורחבי לבנון וסוריה. כנראה שבאמת היה חזק העניין הזה. "פוקס ניוז" אמרו שזה טיל רוסי וכל אתרי החדשות חזרו אחריהם כמו תוכים. ואני, שידוע בוודאות שאמינות רשת פוקס פחותה אף מזה של שאול מופז, תהיתי לעצמי למה שטיל רוסי יופיע בשמי דרום לבנון ויציר ספיראלות בשמיים. את הנקודה הזאת לא הצלחתי להבין, ואז חברי חזר משיחת הטלפון שלו ושאל אותי: "תגיד, אם אנשים היו חוזים בדבר כזה לפני איזה אלף שנה – מה היה קורה?"

גירדתי את ראשי: "כנראה שהיו קורעים לעצמם את הבגדים ועושים חשבון נפש גדול. או משהו כזה..."

מה יגרום לנו היום, בעידן העמוס גירויים הזה, הציני הזה, להתרגש באמת ממשהו? יזעזע את עולמנו עד כדי כך שבאמת יגרום לנו לעשות שינוי? בעצמנו קודם כל? מה יסיר את הקליפות מעינינו בכדי שנוכל לראות את הסימנים ששולחים לנו בחיים ולהפנים אותם?

האם רק הפחד, ממה שהיה או שיכול לקרות מניע אותנו? האם רק הדאגה החשדנית לתחת של עצמנו, במרוץ האינסופי לסיפוק כל מאוונו, תוך כדי עצימת העיניים מכל מה שמפריע לנו בדרך לכך – האם זה כל העניין שלנו? באמת?...

לוני נתנזון

עֵאָר דּוּחַ

שנת הלימודים מסתיימת בימים אלו והקיץ בפתח. מחכים לנו ימים בהם נאכל אבטיחים, נקפוץ למים בבריכה, נטייל בארץ וכמובן גם נפתח את "הקפה קיץ". בנוסף, נתחיל את החזרות למופע הגדול המתוכנן בחג המשק ה-70, שיתקיים ב-7-8 לספטמבר. אנא מהרו להירשם אצל גרטה לתפקיד בהופעה והכינו עצמכם לאירוע הגדול של השנה.

לרגל שנת ה-70 מצורף תשבץ על הקיבוץ. את הפיתרון לתשבץ, בצרוף שמכם ומספר הטלפון שלכם, אתם מוזמנים לשים בתיבת הדואר שלי, 155, עד ל-8/7. מבין הפותרים תיערך הגרלה, ובעלון של החודש הבא אכריז על המנצח, שיזכה בסיור זוגי וטעימות ביקב "הרי גליל" בקיבוץ יראון. אז למה אתם מחכים? התחילו במלאכה ובדקו כמה אתם יודעים על קיבוצנו הקטן, אשר הוקם ב-13 לנובמבר 1942:

10. מחזמר שהועלה במסורת ערב שני של פסח (6,5,4,4)

11. צייר, חבר קיבוץ (5,5)

12. לשעבר אלוף ישראל בשחייה (4,5)

13. החג בו ירד עלים גשם של שוקולד

14. מעין הנובע מדרום לקיבוץ (5,3)

15. הוקמה ב-1961 (5,5)

16. שמו של הפאב בקיבוץ

17. מספר הטלפון של המזכירות

18. כיום, הקיבוץ מונה כ- _____ ילדים

1. משם הגיעו הגרעינים הראשונים של הקיבוץ (7,6)

2. שמו הראשוני של הקיבוץ (4,3)

3. התחפוש שזכתה השנה במקום הראשון (3,5)

4. מסורת של חג החנוכה שחודשה השנה (4,2,6)

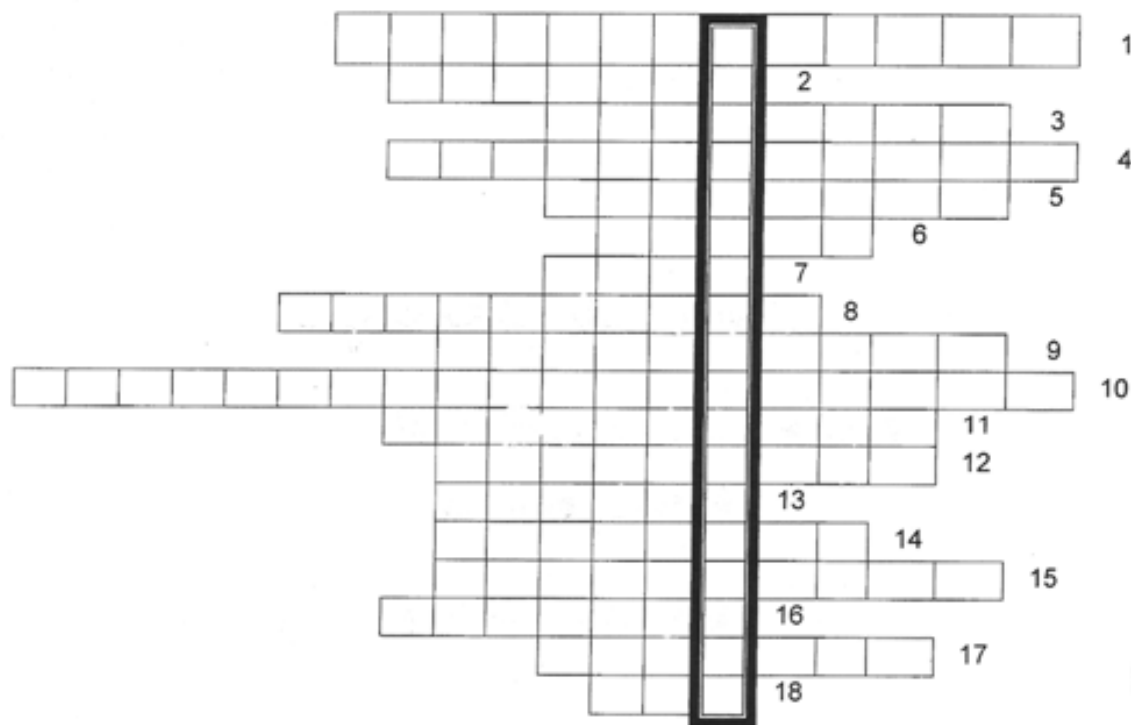
5. כתב את שיר העלייה לקרקע של הקיבוץ (5,3)

6. משפחה שהגיעה לקיבוץ לבנות בהרחבה

7. העיר בה הוקם לראשונה הקיבוץ

8. אתר פסלים אומנותי ייחודי (5,2,3)

9. אזור ממנו עלו מייסדי הקיבוץ

התוצאה:

נתראה בשמחות, אליאור

לידת בית:

12/5/12

מור, הילדים ואני נפגשים אצל ד"ר אבנר שיפטן ביסוד המעלה לתאום והכנה לקראת לידת הבית המתכוננת ל-10/6/12.

8/6/12

2:30 - מור מעירה אותי משינה עמוקה - "חן זה מתחיל". אני קם במהרה, כמו בימי הצבא, מוכן, בערנות מפתיעה ויוצא מהר מחדר השינה. ההתרגשות עולה ובהמשך יגיעו ביקורים דחופים בשירותים (כמדד ללחץ בו אני נמצא).

7/6/12

16:00 - אנחנו יוצאים צפונה לחתונה של חבר קרוב בעין השופט. הזוג החליט על חתונה הפוכה - קודם כל אוכל ורק לאחר מכן חופה וברכות מה שגורם לחופה להסתיים מאוד מאוחר. מור משוחחת עם אחיה של החתן ושואלת "מתי החופה מתחילה?" הוא שואל תמוה "למה?" היא עונה "הערב אנחנו יולדים ויש עוד דרך ארוכה הביתה, עלינו עוד להתכונן ולהתארגן". הבחור עומד המום, "מה באמת?" "כן" היא עונה לו, צבע פניו הופך לבהיר והוא פולט במבוכה "אני הולך להגיד להם".

7/6/12

22:10 - מיד לאחר החופה אנחנו עוזבים את החתונה ויוצאים חזרה הביתה.

23:30 - מגיעים הביתה, מתארגנים והולכים לישון.

8/6/12

2:10 - מור מצלצלת לד"ר אבנר שיפטן המיילד להודיע לו שהחלו צירים כל 3 דק'. הוא מדווח שלהערכתו הוא צריך להגיע בתוך שעה וחצי.

8/6/12

2:30 - מור מעירה אותי משינה עמוקה - "חן זה מתחיל". אני קם במהרה, כמו בימי צבא, מוכן ובפוקוס יוצא מהר מחדר השינה. מזל שאת הבריכה הכנסנו לתוך הקרוון טרם יציאתנו לחתונה. אני יוצא אל החצר לחפש את צינור ההשקיה שהכנתי בכדי להעביר מים חמים מהאמבטיה לבריכה. חיבור המים עובר בהצלחה והמים החמים מוזרמים ברצף. תוך כדי חיבור אני שם לב שמור מתכווצת, אני עוזב את עיסוקי הטכניים להתפנות ללחוץ על גבה התחתון. נגמר הציר. אפשר להמשיך להכין את החדר. אני עובר לסידור המזרון, מוציא את ציפוי הניילון ומצפה אותו על מנת שלא יתלכלך. עוד ציר מגיע ושוב אני לוחץ על גבה של מור עד שהוא חולף. אני מדליק קטורת, מור שמה דיסק של מוסיקה טיבטית נעימה. בינתיים כמות המים בבריכה מספיקה בכדי שיהיה נעים, מור נכנסת פנימה ומרגישה שהמים עוטפים אותה ומקלים על לחץ הצירים.

מור יוצאת מהמים, ומתחילה לנוע, התנועה עוזרת לה להפעיל את האגן ולגרום לצירים להגיע בתדירות גבוהה יותר. הצירים ממשיכים ומתקדמים, עכשיו הם מגיעים בכל 2 דק'. בתוך השקט אני מזהה כי מור יותר ויותר מתכנסת לעולמה הפנימי, היא מקשיבה ולא מדברת, מתרכזת בצירים, בקולות נמוכים אשר משאירים את התנועה לכיוון פנימי. אנו מכירים זאת מהלידות הקודמות, צעקות גבוהות וחזקות אינן תורמות להקלה על הציר אלא שולחות הרבה מאמץ כלפי חוץ, במקום לנצל את הציר ככוח מניע התורם להתקדמות הלידה. לאורך תהליך הלידה מור לעיתים שוכחת להשתמש בקול נמוך והיא מגביהה את קולה, תפקידי הנוסף הוא להזכיר לה להתרכז בעוצמת הקול ובתדר הנמוך.

מור מבקשת שאלך לטוח עד שהצירים יתקדמו לרמה יותר משמעותית, אני מרגיש שאיני רגוע, תחושה שאני חייב "לחזור לעצמי". אני חסר שקט והביקורים בשירותים ממשיכים. אני עוצר ויושב למדיטציה, מזכיר לעצמי להיות "כאן ועכשיו" ולא לחשוב על תרחישים לא טובים, לא להיות "שם ואחר כך". לאחר כמה דק' של שקט פנימי שוב מור נאנחת ואני שב לעזרתה.

3:15 - מצלצל הטלפון - ד"ר שיפטן מדווח שהוא עובר את מחלף בקע על כביש 6 - "עוד חצי שעה אצלכם", "מה מצבכם הוא שואל?" אני משיב שהכול ממשיך להתקדם ושאיני מקווה שהוא יספיק להגיע.

מור נכנסת שוב למים, הצירים מתקדמים, בכל גל שמגיע אני מעסה את חלקו האחורי של גבה. הפקק הרירי נפתח אל תוך המים. אני מבין שמצב הלידה מתקדם, ובודק שוב בשעון, אבנר צריך להגיע עוד עשרים דק'.

לפי הקולות שמור משמיעה יש שינוי, הצירים הופכים לצירי לחץ כלפי מטה.
היא מקשיבה להתנהלות גופה ומאפשרת לו להדריך אותה ללא התנגדות.
3:25- אני מתקשר לד"ר שיפטן מדווח שהפקק הרירי השתחרר. הוא מפציר בי לא ללדת בתוך המים- זה מסוכן ללא השגחה מקצועית.

אני דורש ממור לצאת אל המזרון, אך היא בעולמה, בתוך עשייה פנימית אקטיבית, ממשיכה ללחוץ, שוב אני מבקש ממנה לעבור למזרון {היא לא איתי}, רק לאחר הבקשה השלישית {האסרטיבית} היא נענית לבקשתי לעבור.

היא נשענת עלי ודוחפת כלפי הקיר עם הרגליים. ברכיי תומכות בגבה התחתון ואני אוחז בצווארה.
שק מי השפיר נפקע, הלידה ממש קרובה. עוד כמה לחיצות, ראש התינוק בוקע החוצה ואני מודיע על כך למור, היא בוכה מכאב- בדיעבד היא מספרת לי שלא הבינה איך כתפיו של התינוק יעברו בתעלת הלידה.
מור עוברת לחצי קריעה ולוחצת חזק, אני רואה את התינוק מתחיל לצאת ואז מחליק החוצה. ידי מקבלות אותו ומעבירות אותו לחלקה הקדמי של מור, היא אוחזת בו ומניחה אותו על החזה שלה. התינוק חיזור ונראה עייף, היא מזהה שחבל הטבור כרוך סביב צווארו, מור מחזיקה אותו ואני משחרר את החבל. אני מיד מתקשר לרופא ואומר- "אני חשב שהוא לא נושם", טרם נשמע הבכי, הוא אומר "תשפשף את גבו" וברגע שהוא אומר זאת אני שומעים את הבכי הראשון, החשוב כל כך.
נרגעים, מקשיבים, בוכים.

3:53 התינוק בחוץ.

4:01 הרופא בפתח הבית, "מזל טוב" הוא אומר. נכנס ומתבונן במור וברך הנולד. הוא מודיע "כל הכבוד".
בדיקה קצרה והוא משאיר את התינוק, את מור ואותי בחדר, בתוך שקט, בתוך הודיה גדולה שהכול הסתדר בסוף. אנחנו מתחבקים ומודים ביחד על הטוב שניתן לנו, על עשייה משותפת מוצלחת. אחרי כמה דק' התינוק מגשש את דרכו אל הפיטמה ומתחיל לינוק. זה תמיד מדהים שיש להם את הידע הפנימי מה עליהם לעשות וכיצד לבצע את פעולת היניקה.

לאחר זמן מה ד"ר שיפטן בודק את מור שוב ומזהה קרע קטן שאינו זקוק לטיפול מיוחד, למעט משחה. לאחר כעשר דק' לערך מור מרגישה שציר נוסף מגיע בכדי להוציא את השלייה. השלייה יוצאת ונבדקת בקפדנות. אבנר מסביר לי על המבנה של כלי הדם וחשיבות שלמות הרקמה. "חשוב לוודא שלא יישאר חתיכות שליה ברחם" הוא אומר.

הוא מנתק את חבל הטבור. ישנה משמעות רבה לכך שחבל טבור יישאר מחובר זמן מסוים על מנת להעביר לתינוק כמות דם חיונית הנמצאת בשלייה, לכן אין לנו לחץ לבצע חיתוך מהיר.

לאחר מכן מור הולכת להתקלח והרופא בודק בצורה יסודית את הרך. בסוף הבדיקה הוא מערסל אותו בתוך חיתול, קושר את הפינות ובודק את משקלו עם משקל תליה. 3300 גרם מורה המכשיר, נוריד 100 גרם חיתול= התינוק שוקל 3200 גרם.

5:55 ד"ר אבנר שיפטן, התינוק, מור ואני הולכים לנוח.

6:30 יהלי הילד הגדול מתעורר ומעיר אותי. לוקח לי רגע להתאפס, אנחנו נעמדים ואני מראה לו את התינוק החדש שהמלאכים הביאו.

אירוע הלידה הוא אירוע טבעי ומדהים ובמיוחד שאתה לוקח בו חלק יותר פעיל {גם אם זה לא תוכנן כך במקור}.

כמו כל דבר בעולם אנו נמצאים תמיד בין שני קטבים, מצד אחד תינוק יפיפה מגיע לעולם ומהצד השני הזקנה שמכווצת את סבתי שולה.

בימים אלו משפחתי ואני חווים את עולם ההזדקנות המודרנית בו סבתי שרויה. סבתא שולה אינה נמצאת בבריאות טובה, אינה רואה והינה שומעת מעט, מגיבה לסירוגין, מזהה לסירוגין ומתקשה ביותר לדבר. בגיל 88 היא מטופלת כמעט כמו התינוק הרך שזה עתה נולד, הזקנה המודרנית מאריכה את תוחלת החיים אך במצב הבריאותי בו סבתא שולה נמצאת היא אינה מטיבה עם האדם. אנו רואים אותה במצב קשה, לא נעים, מצב בו אני משוכנע שהיא אינה רוצה להיות ובוודאי שאינה מעוניינת שכך תיחרט תמונתה.
אלו הם החיים - מצד אחד חווית יצירה וצמיחה ומהצד השני מראה הזקנה והקמילה, שני הצדדים של אותו המטבע.

תודה לד"ר אבנר שיפטן, בעזרתו חווית הלידה הייתה מאוד משמעותית, טבעית ונעימה.

חן שגיא

הקיקול צ'אז על קיקול

איך יודעים שאדם אוהב אוכל? כאשר אפשר לאפיין כל שלב בחייו בסיפור על אוכל ויש לו שלושה מקרים בבית. את זה גילתי השבוע, כאשר נפגשתי עם דוד מזרחי.

הסיפור על אמא וסיר החמין- דוד נולד בשנת 1937 ברובע היהודי בעיר העתיקה בירושלים. אביו עלה מאירן, בעל מכולת (חנווני) והיה אדם דתי מאוד אך נתן לילדיו לבחור את דרכם. בבית שמרו על מסורת קפדנית. אמו עלתה מעירק וגידלה 7 בנות ו21 בנים (בניהם עדינה בן אשר ומשה דר החיים גם הם בקיבוץ). דוד זוכר שהחיים ברובע תחת השלטון הבריטי היו לא פשוטים וכללו עוצר וחיפושי נשק בבית. הילדים שיחקו כדורגל עם החיילים הבריטים. אחת האחיות הייתה ב"הגנה", הבנות האחרות היו קשריות, ניסים גיני ז"ל (החלל הכי צעיר שנהרג במערכות ישראל- חפשו בויקיפדיה) היה חבר מהשכונה ובאחת ההפגזות על הרובע משה, שהיה בבית הספר נפצע מירי צלף בראשו. העימות עם האנגלים והערבים החרף וכשהאנגלים עזבו פרצה מלחמת העצמאות. "נשארנו במצור מול התקפות הערבים שגברו והלגיון הירדני בתמיכת קצינים בריטים חיזק את המצור על הרובע. ב 28.5 לאחר קרבות קשים בהם נהרגו הרבה מאנשי הרובע החליטו שני רבני הרובע, ללא אישור המפקד, להיכנע... זה היה יום שישי ואמו של דוד הכינה חמין. כאשר היה ברור שעליהם להסתלק מביתם אל מחוץ לחומות, שפכה האם סבון לסיר כדי שהכובשים לא יהנו ממנו.

המאכל הראשון שבישלת- לאחר הכניעה עברה המשפחה לדירה ב"קטמון". האב פתח חנות מכולת. דוד אהב לשחק מחוץ לבית. הם היו הולכים ל"מלחה" שם היה בוסתן עם פירות טובים (כנראה ששם התחילה החיבה הגדולה לפירות) ממנו היו קוטפים ובקצה השני של מלחה נתקלו בילדים פלסטינים שגם הם באו לקטוף פירות. "פעם הלכנו בשדה שיבולים וקילפנו גרעינים ומהם הכנו מרק. זה היה המאכל הראשון שבישלת". כמה מאחיותיו היו פעילות בתנועות נוער וכך הגיעו לקיבוצים. כשהיה בן 13 נסע עם עדינה ("יש בנינו שנה וחצי הפרש אך כשהייתי בכיתה ב' השאירו אותי וולן היינו כמו תאומים... עד היום אנחנו ככה") לבקר את אחת האחיות בקיבוץ ניר יצחק ואורח החיים מצא חן בעיניהם. במסגרת תפקידו נפגש שמעון שטרן ז"ל עם המשפחה בביתם בקטמון ושם הכירו אותו. הוא התרשם מאד מהמשפחה וקיווה שעדינה תבוא לכפר-סאלד ואכן כך היה. לאחר חצי שנה עדינה מאוד רצתה שדוד יבוא גם לקיבוץ. אב המשפחה מאד רצה שבנו הבכור דוד יישאר לעזור בעסק המשפחתי ואולי גם ימשיך את דרכו הדתית אך כיבד את החלטתו ונתן לו ללכת לקיבוץ.

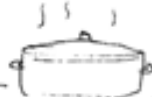
ארוחת הערב בבית הילדים- בקיבוץ אימצו את דוד ועדינה נחום ושולה גולן ז"ל והם השתלבו בקבוצת "עוז". בכל האירועים והטיולים תמיד היה האקונום וזה שבישל. בשנת '56 התגייס לצנחנים בדיוק כשהחלה מלחמת סיני. אח"כ גם עשה קורס מד"ס והשתתף בתחרויות צה"ל. כמתבקש מהיותו ספורטאי, לאחר הצבא הלך ללמוד חינוך גופני בסמינר הקיבוצים והחל ללמד בבית הספר בקיבוץ. בערבים, השתלב בתורניות ארוחת הערב בבית הילדים והחליט שהוא רוצה לפנק את הילדים. הוא הלך למטבח של חדר האוכל והכין להם סלט, ביצים וגבינות. כך זה הפך למנהג שכאשר דוד תורן כולם רצים מהחדרים של ההורים, יושבים ואוכלים ביחד בבית המשותף.

איילת מבטיחה, אבא מקיים- נירה, אשתו של דוד (שגם הייתה שותפה לשיחה) הגיעה לקיבוץ בגיל 3 והשתלבה בקבוצת "זית". יום אחד כשדוד היה בחדר האוכל קראו לו בנות כיתת זית שבדיוק סיימו י"ב. הבנות נתנו לו זר עם 7 פרחי "קאלה" כתודה על כך שהיה מורה שלהן ואמרו לו בצחוק שעליו לבחור לו אחת מבנות הכיתה לכלה. הצחוק הפך לאמת כאשר דוד יצא לחודש השתלמות בירושלים והחל להתכתב עם נירה. דרך המכתבים החלו להכיר אחת את השני. כאשר חזר לקיבוץ, סבא של נירה השיג להם כרטיסים להצגה בקיבוץ עמיר ומאז הם ביחד. כעבור שנה התחתנו. "את החתונה שלנו כולם זוכרים כי באמצע היה קרב מטוסים בו נפלו 7 מיגים וכולם ברחו".

במשך השנים נולדו להם ארבע בנות: חמוטל (חיה בארה"ב ולה 2 ילדים), איילת (גרה בלהבות הבשן, אם 3 ילדים), רעיה (גרה בקיבוץ ועובדת בשדה נחמיה) ומור (התחתנה לפני שנה ועובדת משרד של אחד השרים) וגם אמו של דוד עברה להתגורר בקיבוץ. האם הייתה מבשלת הרבה ומזמינה את כל בניה ונכדיה לאכול. במסיבת בת המצווה של איילת בקשו מכל ילד לרשום מאכל אותו יביא למסיבה. איילת רשמה ללא ידיעת ההורים "עלי גפן ממולאים" אותם כנראה זכרה מסבתא, אך ההורים לא ידעו להכין. דוד הבין שכבר כולם ראו מה הבטיחה ואין לו ברירה - הוא חייב להכין. מאז דוד מבשל ממולאים (גם קישואים וחצילים) שמפורסמים בקיבוץ והוא אפילו מוכן לגלות לנו את המתכון...

אהבה לאוכל מתחברת תמיד לאהבת אנשים - במהלך השנים עבד בלורדן, סיידר הגליל, ובעוד תפקידים שונים בקיבוץ אך בעיני ואני מתרשמת שגם בעיניו, את תפקידו החשוב ביותר הוא עושה כיום. כשאני מבקשת ממנו להגדיר את תפקידו הוא מתקשה. "אין לזה הגדרה, אני קורא לזה אב החצר, אבל זה תפקיד בלי הגדרות. אני יצאתי אותו מתוך הפער שנוצר בין ההפרטה לקהילה. אני הייתי הראשון שקלט את זה. הקיבוץ נתן את האוטו והמשכורת ואני בניתי את התפקיד". לפי דעתי, דוד ומעשיו הם הדוגמה המובהקת למה היא קהילה ומה הוא כפר סאלד. חלוקת כביסה לבתי הילדים, תיקונים ביתיים למבוגרים, קשר עם המרפאה, קשר אישי עם הוותיקים, הסעות ועוד הם חלק משגרת היומיום שלו. דברים שלעיתים נראים זניחים (במיוחד לאנשים צעירים) אך משנים את איכות חייו של אדם והכי חשוב נעשים מהלב וללא ציפייה לתמורה. דוד ונירה אוהבים את החיים בקיבוץ אך קשה להם העובדה שהם שומעים משפטים כמו: "למה אנחנו צריכים לפרנס את הוותיקים". הם עבדו ותרמו לקיבוץ כל השנים וכיום צריכים להתקיים עם פנסיה בסיסית. דוד אינו מבשל הרבה בבית: "נירה היא מלכת המטבח... היא לא נותנת לבשל הרבה" אבל ממשיך לעשות דברים מיוחדים כמו עלי הגפן והלדר, להתענג על פירות העונה ולחלק ממטעמיו לכולם.

עלי גפן ממולאים

העלים: בעונה (אפריל-יוני) קוטפים עלי גפן צעירים ורכים. את העלים מרתיחים במים עם 2 כפות שמן זית עד שהם משנים את צבעם. בשלב הזה ניתן להקפיא אותם ולהשתמש בהם במהלך השנה.

מערבבים ביחד ומוסיפים תבלינים:
מלח, פלפל, כמון, אגוז מוסקט,
כורכום, אבקת מרק ושמן זית.

המילוי: אורז חצי מבושל אך שנשאר ללא מים
אגוזים + שקדים טחונים
פטרזיליה
בצל מטוגן
קצת רסק עגבניות בשביל הטעם

הכנה: ממלאים את העלים. מרפדים את תחתית הסיר בפטרזיליה, סלרי ועלי גפן לא ממולאים. מעל מסדרים את הממולאים בצפיפות ובשכבות. בין כל שכבה מרפדים בעלים ומפזרים שום ונענע. למים הרותחים מוסיפים תבלינים כמו במילוי, ורסק עגבניות ומכסים עם המים את כל הממולאים. מכסים בצלחת כדי שלא יצוף ומכסה חצי פתוח. מבשלים כשעה. אין כמויות מדויקות במתכון... אם יש לכם שאלות, תשאלו את האיש עם הקלאב-קר והחיוך שבדרך כלל יציע לכם פרי או סתם טרמפ ותחשבו על הדברים הקטנים שעושים אותנו קהילה, שעושים את כפר סאלד לבית.

בפעם הקודמת היו לי כמה טעויות ועל כך אני מתנצלת: נילי לוי נישאה לעודד מזור ולא לאחיו שרגא כפי שכתבתי. למשפחת מזור עוד בת-דורית. כמו כן, ישנו עוד בן כיתת "רימון" שגר כיום בקיבוץ והוא ראובן שיבק.

בתאבון... עידן שגיא.

היפה הספר

דברי ביקורת: אורי שוסטר

תמונתו של דוריאן גריי מאת אוסקר ווילד

דוריאן גריי הוא נער המגיע מהכפר אל חיק הבוהמה של לונדון ו"מאומץ" על ידי באזיל הלווארד, צייר המתלהב ממנו ומיופיו עד מאוד. לורד הנרי, מכר של הלווארד, מנצל את תמימותו ומורה לו את עקרונות האסתטיקה המושחתים בתור ניסוי. כשדוריאן מביע משאלה שציורו יתכער ואילו הוא יישאר יפה לנצח, חיו הופכים לגרוטסקיים יותר ויותר בעשותו חטאים קטלניים, וכך גם הציור. דוריאן גריי הוא ביטוי של האידיאל האסתטי ביופיו העילאי אשר מושך אליו רבים ובצורת חיון שבהגיעם לשחיתות הגרועה ביותר נעשים כאלה הרודפים אחרי היפה בלבד, וההתעלמות ההולכת וגדלה מהמוסר ומהזולת גורמת לו להיראות כאמן אסתטיקן, שכן על פי תורתו האסתטית של אוסקר ווילד "נטייה מוסרית כלשהי באמן הנה גינוני סגנון שאין לסלוח עליהם" (עמ' 7). הוא הסיפור של המתח בין היופי למוסר.

אוסקר ווילד מוסיף במבוא ש"כל האמנויות הן פני השטח וסמל כאחד. אלה הנכנסים אל מתחת לפני השטח מסתכנים בנפשם. אלה הקוראים את הסמל מסתכנים בנפשם" (עמ' 8) וכלל יופי, כשלעצמו, חיצוני, אין בדוריאן גריי כל רע. דוריאן מחפש אחר היפה בשבילו ומוצא אותו בחטאים וברע; אם נביט רק על פניו נראה אדם מדהים, אך אם נביט אל מתחת לפני השטח, בתמונתו, אותה הוא מסתיר בפחד רב, נוכל לראות את הנשמה שמאחורי זה – את הגרוטסקה. בכך הוא דומה ליצירת אמנות דקדנטית (או לזה היוצר כזו); "השכבה" הראשונה שלו יפה, הבאות אחריה מכילות את הזעזוע האמיתי. תוך שימוש בהאנשה של האידיאל האסתטי לדמות עלם צעיר מורה אוסקר ווילד את תורתו האסתטית כמו לורד הנרי. "היופי", הוא כאילו אומר, "הוא דבר טוב, אבל רדיפתו עלולה להביא לתוצאות מזוויעות" – ולכן דוריאן גריי משמש דוגמה מצוינת. דומה שכל המתפתה להתקרב לדוריאן וליופיו יותר מדי "נופל" וסובל במידה זו או אחרת. בהתקרבו לשכבה החיצונית, ליופיו, הם סופגים גם את השכבות הפנימיות יותר, את הנשמה המכוערת שלו ואת חטאיו, ומושפעים מהן. דוריאן, כאמן, מהווה דוגמה לכך גם. ברדיפתו אחרי היופי הוא משתגע לחלוטין ומבצע חטאים רבים ונוראים. הוא רוצה לחוות יופי והנאה כל כך הרבה שנשמתו מתכערת לחלוטין. בהביטו על התמונה, שכמו מודיעה לו מה עובר עליו, הוא מחליט להשתנות ולהפסיק את הכיעור, אבל כבר לא מצליח – ההשפעה טבועה כל כך עמוק בתוכו, והכיעור שבתמונה נעשה חלק כל כך דומיננטי ממנו בזמן שחשב שהוא משיג את היפה. דמותו של דוריאן גריי היא גרוטסקה עם פני מלאך, והתורה האסתטית שבבסיס הספר אולי אומרת לנו – "הכל טוב כשזה במידה, אבל אז זה גם יפה פחות". כל ניסיון לתאר את הספר ואת מורכבותו בביקורת קצרה זו נראה כפסול וכושל מלכתחילה. ספר זה הינו מחכים ומרתק, והוא לא הפך לקלאסיקה לחינם – קלאסיקה שעדיין רלוונטית לנו מאוד.

"אני כבר לא סטודנט..."

אינני מרבה לכתוב, וכשאני כותב אני כותב הרבה. הפעם ההזדמנות היא שגברה על הנטייה, ובאותה החזקה- כותרת הקטע הייתה ברורה לי עוד לפני שידעתי מה ברצוני לומר.

כותרת הקטע לקוחה מעשרות שיחות עם אנשים טובים באמצע הדרך, בים בם בום, לא בערך אלא בדיוק, בים בם בום. הרי כל פעם עולה אותה השאלה והתשובה המפתיעה כבר נשלפת כמו שפן מהכובע. המבט התמוה של – איך עשית את זה (??) דומה באופן דרמטי למבט התמוה של – אז מה אתה עושה כאן (??)

אז הנה- אגלה לכם את הקסם – מה אני עושה כאן...

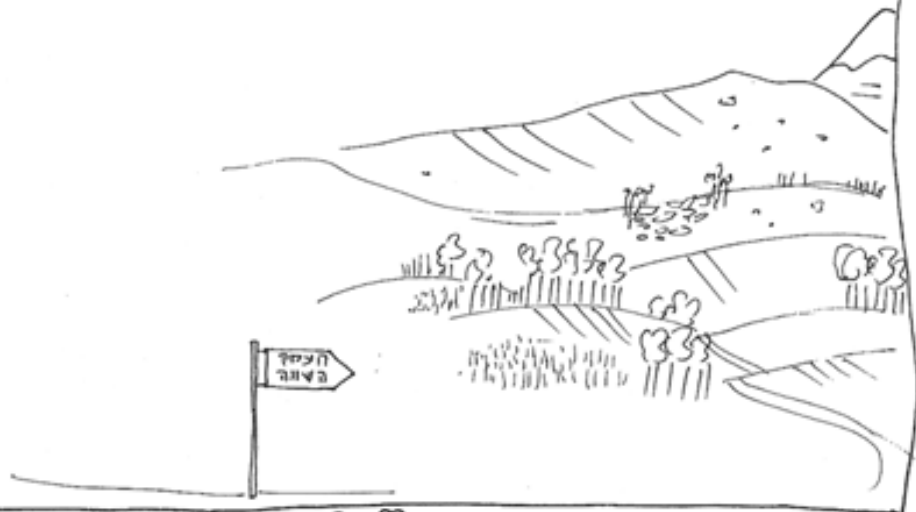
כמו כל קסם טוב, הסוד הוא למראית העין, אם רק נסתכל... אז אני הייתי סטודנט, הסתכלתי סביבי וראיתי כי טוב לי! הנחל, ההר, השקט ותחושת הקהילתיות. המקום הזה, גבירותי ורבותי, קסום!! האנשים כאן, גבירותי ורבותי, אנחנו, מוקסמים מהמקום. זהו מכנה משותף לכולנו, ולא כמו בשיעורי חשבון – את המכנה המשותף הזה אי אפשר להוציא. אני מרגיש שבחרנו באותו המקום, במודע קצת פחות וקצת יותר, וזוהי נקודה המחברת בין כולנו – הגענו "לעמק השווה", גרים באותו ה"חור" ואפילו באותו הקיבוץ!

אז מה אני עושה כאן? מה שכולנו עושים- גרים, עובדים, מבלים ומתפתחים- חיים כאן.

אני מדריך נוער בתוכנית "נטע", מלמד יוגה במתחם הקואופרטיב, משדר ברדיו המקומי וחושב הרבה על השנים הבאות כאן בגליל העליון.

זה הסיפור שלי, על קצה המזלג. נא לא לשכוח- קצה המזלג הוא מה שחשוב- אותו אוכלים, אז אם נתנם ביס, בתאבון, ואני מקווה כי דרך סיפור זה אפשר יהיה לטעום מעט מחיי, מעט יותר להתקרב דרך מעט פחות הפרדות המוכרות לנו כבני קיבוץ, תושבים, סטודנטים ו"כבר לא סטודנטים", כולנו גרים כאן. נקודה.

יונתן לבנה

פרויקט יחורי דפנה חולה על הוויקיסט של

מעגל סיפורים מהחיים

קבוצת ותיקים מהקיבוץ משתפת בחוויות משמעותיות מחייהם לאורך השנה במפגשים שבועיים. משתתפים: אהרון דותן, דוד פלדר, דוד כרמי, דוד מזרחי, עדינה בן אשר, שרה איציגסון, רבקה פראלטה, עליזה שוהם, נורית שוסטר, בת עמי אילתי, מרים טרוביץ', שאול רוטשטיין, זהבה ענבר.
רכות: חוה שלזינגר. מנחים: מעין צמרת, יואב ארנוני. צלם ומנחה: שי שמואלי.

במשך השנה נפגשנו אחת לשבוע לשעתיים, כאשר השעה הראשונה הוקדשה לסבב בנושא מסוים בו כל משתתף משתף בקצרה סיפור מחייו לפי נושא הסבב. הסבבים התקדמו במסלול החיים, מלידה והלאה. לדוגמה, בשעה הראשונה, כחלק מהסבבים, הקדשנו מספר מפגשים לילדות: סבב סיפורי לידה, משחקי ילדות, סבב מה נשקף מחלון ילדתי ועוד. כך המשכנו לתקופות החיים הבאות: נעורים, בגרות צעירה, ובגרות מאוחרת, כאשר עומק השיתוף ואינטימיות הקבוצה הולכת ונרקמת בנעימות. נתנו מקום מיוחד לשואה ולתקומת המדינה כחוויות מאחדות וחוצות גבולות. השעה השנייה הוקדשה בכל פעם למשתתף אחר שסיפר את סיפור חייו ביתר פירוט, בעוד הקבוצה מאפשרת וקשובה, והמצלמה מתעדת. התקצוב לפרויקט ניתן כמלגת סטודנטים ע"י התאחדות הסטודנטים והמשרד לאזרחים ותיקים.

קצת על עצמינו, המנחים:

יואב ארנוני, סטודנט לעבודה סוציאלית, נכד למקימי הישוב, בן קיבוץ שדה בוקר וחי בכפר סאלד עם אשתי דפנה שנתיים. הרעיון ליצור קבוצה מוטיקי הקיבוץ ולתעד את סיפורי חייהם נרקמה בראשיתו בסתיו האחרון. ההשראה ליצירת הקבוצה עלתה בראשי בעת לימודי העבודה הסוציאלית בתל חי. באחד הקורסים למדנו על משנתו של הפסיכולוג אריק אריקסון, אשר ראה את החיים כרצף מתמשך וכהתפתחות מתמדת, כאשר בכל שלב מפיק האדם איכות חדשה. בשלב החיים האחרון, טוען אריקסון, מגיע האדם לבשלות בה הוא יכול להשקיף לאחור על חייו ולהגיע לכדי תחושת שלמות. חשבתי שיהיה נפלא לאפשר לחברי הקיבוץ הוותיקים להתבונן יחד בחייהם, ולתרום את הערך המוסף של תיעוד בווידיאו לטובת הדורות הבאים ובכך לתת לאדם את תחושת השלמות וההשלמה.
כבאורח קסם הסתדרו הדברים כך שמצאתי שותפים נפלאים: ראשית חוה שלזינגר שתמכה למין ההתחלה ולאורך כל הדרך, ואז מעין ושי שאתם יחד התגבש הפורמט המיוחד שפיתחנו ואיתו הנחינו את הקבוצה בשנה האחרונה.
הקבוצה העניקה לי המון. אני מלא הערכה לכל משתתף שנתן לי פתח וחלון לתקופות חיים אחרות, לארצות רחוקות ולזמנים מיוחדים באופן מלא חיות. אני מרגיש זכות גדולה להיות שותף באופן אישי ואינטימי כזה לחיי אנשים ולרגעים משמעותיים. אני מודה מעומק הלב לכל המשתתפים. אוהב!

שי שמואלי, סטודנט לתקשורת, מצלם ועורך סרטים. המפגש בשבילי הוא נקודת אור גדולה וברורה בשבוע שלי. בין הריצות ושלל העיסוקים יש לי שעות של נחת. במרחב שנוצר בין חברי הקבוצה לבינינו המנחים, נכנסים הקשבה, הכלה, שיתופיות, המון צחוק וסיפורים מעניינים.
בתור מי שמנסה כל הזמן לספר סיפור בעזרת המצלמה, כיף לי לראות שגם בקבוצה כל כך מגובשת כמו של חברי הקיבוץ שמכירים אחד את השני כבר שנים רבות, עדיין יש מקום לסיפור חדש שמצליח להפתיע, להאיר באור חדש את המספר ומוכיח שאין גבול לרמת ההיכרות והאינטימיות שאפשר להגיע אליה.
מול החוויה המחודשת של היכרות מתקיים גם תהליך של היפתחות והיזכרות, עיבוד של חוויות, המשתקף מהסיפורים ומהמשובים עליהם.

לראות ולשמוע אנשים מבוגרים, למודי ניסיון חיים, חווים משהו חדש, מעניק תחושה של סיפוק. אני שמח שיש חיבור בין האנשים למצלמה, שהיא לא מפחידה אותם והיא הפכה לחלק אינטגרלי מהמפגשים.

מעין צמרת, עוסקת באמנות ותיאטרון בובות, סטודנטית לחינוך ופילוסופיה. מאז הילדות ועד היום אני אוהבת סיפורים. בשנים האחרונות יצרתי בין היתר, תיאטרון סיפור בשילוב בובות. לפני כשנתיים למדתי אנתרופוסופיה בקיבוץ הרדוף. אחד הקורסים עסק בעבודה ביוגרפית תהליכית בעזרת קבוצה. הדבר פתח לי דלת לעולם מופלא ומרתק. העולם הפנימי של אנשים, דרך סיפור חייהם. לכן, כשהתרקם רעיון הקבוצה בכפר סאלד, היה לי טבעי וברור להיות שותפה ביצירת הפרויקט. בשבילי, המפגש עם קבוצת הוותיקים הוא קודם כל מפגש אנושי חם, נעים ומרגש. ימי ראשון הפכו להזדמנות טובה לפתוח את הלב לקראת שבוע חדש וללמוד להקשיב אחד לשני באמת. נוצר מקום שבו חברי הקבוצה יכולים להראות צדדים אחרים מהיום יום בקיבוץ, ולנו את האפשרות להכיר אנשים מקסימים ומרתקים לעומק. כל אחד הביא איתו עולם מופלא ומיוחד, מארץ אחרת, ממשפחה אחרת, מסיפור אחר. אני מרגישה ברת מזל שניתנה לי ההזדמנות להקשיב ובעזרת הדמיון להיות חלק מעולמות אלו. בנוסף לקבוצה, התברכתי בשיתוף פעולה והרמוניה נדירה עם השותפים הסמויים למסע: יואב, שי וחיה. כאשר חוה נמצאת כמעט בכל ישיבות הצוות, עוזרת ותומכת בכל נושא ועניין. כשאני שומעת את הסיפורים הרבים על הקיבוץ, על האנשים, המלחמות, הלינה המשותפת וחיי התרבות העשירים שהיו פה, אני שמחה וגאה לגור דווקא כאן. פתאום הפרשי הדורות והגילאים, והנתק בין סטודנטים לחברי הקיבוץ, נמסים והופכים למפגש בין בני אדם, בין לבבות. בין אנשים שחולקים חיים באותה קהילה.

בשבועות האחרונים התוודענו אנו, חברי מערכת העלון, לפרויקט "יחודי" ויפהפה זה בשיח משותף עם מעין. חשבנו שיהיה ראוי ואף מרגש לשתף את הקהילה במסע המשותף אליו יצאו ותיקי הקיבוץ, מתוך התכוונות כנה לחשיפה מכבדת המאפשרת לאנשים להביא חלק מסיפורם. קיבלנו את הסכמתם לשבת עמנו לשיח משותף ולאפשר לנו להציץ, ולו לרגע, אל עולמם.

באחד מערבי הקיץ האחרונים הלכתי לפגוש אותם ב"פינה חמה". אני רוצה לפתוח ולומר שכששאלו אותי אם אני מוכנה לראיין את ותיקי הקיבוץ השותפים לפרויקט הייחודי והמדהים שיואב, מעיין ושי עושים ב"פינה חמה" - חששתי. אולי זה היה השינוי במסגרת הרגילה שאני כותבת בה לעלון, אולי בגלל ההתראה הקצרה או אולי בגלל ההתרגשות שהרגשתי - כי מדובר באנשים יקרים שלנו, שעברו ועשו המון למען המקום שאני חיה בו היום...

התלוותה אלי לריאיון רוני שביט, לעזרה, עידוד וגם מתוך סקרנות והתעניינות רבה. ב"פינה חמה", סביב שולחן ישבנו אנחנו יחד עם: נורית שוסטר, שרה איציגסון, עדינה בן אשר, דוד מזרחי, מרים טרוביץ', דוד פלדר ואהרון דותן. מריאיון מתוכנן מראש, אפשר להגיד שזה הפך לשיחה נעימה ומרתקת על החיים...

כשפתחנו את השיחה בשאלה על ההרגשה סביב החוויה שהייתה להם, כולם בהתרגשות סיפרו על התודה וההערכה שהם חבים ליואב, מעיין ושי, הסטודנטים שאיתם הם בחרו לצאת למסע בזמן ולשתף בסיפורים אישיים מהחיים. "בזכות האישיות של הצעירים הספציפיים האלה זה באמת היה משמעותי. כחלק מהלימודים שלהם הם בנו תוכנית מאורגנת והצליחו לייצר דינמיקה קבוצתית מאפשרת. סופרו כאן סיפורים אישיים בלי בושה או פחדים. הכול נעשה בצעדים קטנים ועם הרבה כבוד ופרגון

מצידם. העובדה שהם באו ממקום רחוק ופחות מוכר נתנה הרגשה של רצון לשתף. נוצרה בקבוצה שלנו אינטימיות גדולה. אנחנו עסוקים כל אחד ביום יום שלו וקשה לנו לעצור ולהסתכל פנימה. המקום הזה נתן את ההזדמנות להתבונן, לבדוק ולראות- מי אני הייתי לפני."

היו חששות?

"היו חששות בהתחלה, זה לא פשוט להיפתח, אבל בעזרת הביטחון והכבוד שהם נתנו לנו, התפתחו כאן שיחות מאוד מרגשות."

"כשנכנסתי לפרויקט לא ידעתי מה הולך להיות. לאט לאט התחיל להיות מעניין ולא עצבתי."

הופתעתם לגלות סיפורים על אנשים שלא ידעתם קודם?

"ישנם הרבה אנשים וסיפורים שלא הכרתי. אנחנו חיים אומנם בקהילה עם אותם אנשים המון שנים, אבל יודעים מעט דברים. אנחנו מתוודעים כל פעם מחדש לסיפורי חיים מרתקים וישנה הזדהות מלאה עם הנושאים ומתגלה הרבה אמפתיה. הרכב הקבוצה הוא לא מקרי, אנחנו מגוון של אנשים עם עבר רב גוני, חוויות, ארצות וזרמים שונים." קיבלתי מהם את ההרגשה שהיה מעניין אם היה מצטרף אליהם לקבוצה בן משק והיה מקבל במה לספר גם הוא את סיפורו בהרכב זה.

כששוחחנו בשאלה האם התכנים שהם עוסקים בהם במהלך המפגשים גורמים להם להתבונן אחרת על הקיבוץ של פעם ושל היום התקשיתי לקבל תשובה חד משמעית. בתוך המסע בזמן הזה, שהפריקט סחף אותם איתו, הם עוד לא הגיעו לשלב של היום והעתיד. ולמען האמת הייתה גם תחושה של אי נוחות כשמדברים על הקיבוץ של היום.

"פעם ידענו לזהות את כל האנשים שגרים פה והיום חיים מסביבי כל כך הרבה אנשים שאני לא יודע מי הם, איפה הם גרים, מאיזה משפחה הם וההרגשה מוזרה."

ביחד עם זה הם מספרים שישנו קשר יפה בשכונות מסוימות עם המשפחות הצעירות והילדים שלהם. "חבר'ה מקסימים, מאוד חמים ופתוחים. הקשר בינינו הדדי. הם מביאים משב רוח רענן ומכניסים הרבה שמחת חיים."

"אני מסתובב הרבה ב"מחנה" וכל הילדים הקטנים מזהים אותי וצועקים לי. השלום והמפגשים בשבילי הקיבוץ עושים הרגשה טובה."

יש רצון להכיר ולהתקרב יותר אחרי מה שחוויתם במהלך המפגשים?

"מה שקרה כאן נשאר כאן, זה לא משהו שמעורר יותר רצון לקרבה בחוץ, זה כבר עניין של בחירה. בזמן האחרון אני יותר בבית בהשוואה לפעם והחלטתי שהגיע הזמן לצאת ולהשתתף בפעילויות שיש כאן ב"פינה חמה".

"אנחנו חיים כאן המון שנים יחד ואנו מכירים זה את זה, אבל לא יוצא מכך שהתקשורת יותר טובה, אין כאן בנייה של משהו נוסף. יש חוסר חיבור בשכבות שלנו. אומנם יש הרבה גמלאים בקיבוץ אבל לא כולם באים לפגישות האלה."

מה אתם מאחלים לעצמכם ולקהילה?

אהרון דותן- "שהקיבוץ ימשיך לגדול, שיהיו צעירים, שבנים יחזרו הביתה וישלימו את מה שהולך ונעלם."

עדינה בן אשר- "תקשורת טובה ונבונה."

נורית שוסטר- "שאני אמשיך להרגיש כמו היום. שמשפחתי תישאר כאן ושהיה לנו טוב."

שנחזור קצת למה שהיה, אני מתגעגעת לזה."

דוד מזרחי- "שאני אמשיך בתפקידי כאן בקיבוץ." (וכולם הסכימו בפה אחד!)

דוד פלדר סיכם את המפגש ואמר- "יש כל כך הרבה תשובות ואף אחד לא שואל שאלות."

ואני באמת הרגשתי שלקבוצה המיוחדת הזאת שבקושי הכרתי קודם יש כל כך הרבה תשובות ודברים מעניינים וחשובים לומר שכמעט ולא היה צורך לשאול שאלות.

אני רוצה לומר תודה לכולם!

תודה שנתתם גם לנו הזדמנות להיכנס קצת אל תוך עולמכם...

זה היה מרתק ומרגש...

זוכרים

חנן ברגר ז"ל	18.6.1936
אבא זיגמונד וולנברגר ז"ל	20.6.1971
אמא אני מלרצ'יק ז"ל	7.6.1973
ארז מנדיל ז"ל	9.6.1982
סידי נועם ז"ל	2.6.1995
אמא לידיה פיירטג ז"ל	17.6.1998
רחל קולנדר ז"ל	22.6.1998
יונה דיין ז"ל	13.6.2000
אבא פדרו וסרמן ז"ל	19.6.2000
אמא רוזה וסרמן ז"ל	6.6.2005
חנה בר ז"ל	12.6.2006
מרים גלעד ז"ל	19.6.2008
אביבה טל ז"ל	13.6.2009

יהי זכרם ברוך

Pipe